

İnsanlığın öldüğünü veya artık ölmesi gerektiğini düşündüğümüz günlerdeyiz. Suriye'deki katliamın görüntülerinde, bir bebeğin kefindeki uykusu gözümün önünden gitmiyor.

/Ne yapmalı?/

Sosyal medyada sağa sola bağırmayı *bir şey yapmak* olarak algılamıyorum. Eğer başkalarına bir şey öğretmek ve bir şey öğrenmek istidadınız yoksa, sosyal medyanın bir köy kahvesinden daha iyi olduğunu iddia edemezsiniz. O sebeple bu konuların *tartışıldığı* ve insanların *egolarını en uzağa* *eriştirmeye çalıştığı* bu saçmalıkların bir faydası olduğunu düşünmüyorum.

Eskiden beri, *yeryüzünün kurtuluşu için* ne yapılabileceğine (belki pek çokları gibi) kafa yormuş bir insanım. Ulaşabildiğim tek anlamlı sonuç, *işini iyi yapmak* oldu. İnsan bulunduğu mevkiin, işinin, mesleğinin, vazifesinin hakkını verebildiği ölçüde dünyayı daha iyi bir yer yapma imkanına sahip. Suriye'deki şehitlere ve yakınlarına erişip, onlar için bir şey yapmak belki zor, ancak bir gün oradakilere elimizi uzatabileceksek, bunun umudunu ancak bugün işimizi hakkıyla yaparak bulabiliriz.

Elbette bu, şu an elimizden geleni *yapmamak* için bahane değil, eğer zulme uğramış bir kişinin dahi hayatını azıcık düzeltebiliyorsak,

/İşini iyi yapmak/'ın pek heyecan verici olmadığına farkındayım. İnsanların galeyana geldiği yerde, bunu söylemenin ne kadar uyuz edici olduğunu da biliyorum. Yine de mevzu bağırıp çağırıp kendimizi rahatlatmanın, sövüp sayıp kendimizi temize çıkarmanın ötesinde bir iş yapmaksa, başka bir çare göremiyorum.